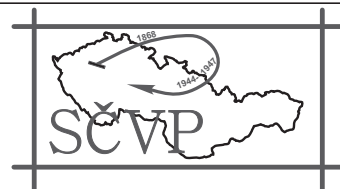


ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel



4/2012

Všem členům SČVP přejeme krásné svátky jara!

VESELÉ VELIKONOCE

Pozvánka na setkání

Celostátní setkání k 65. výročí návratu Volyňských Čechů do vlasti

Program:

11:30 - Zahájení a slavnostní projev u pomníku prezidenta Edvarda Beneše na Kruhovém náměstí v Žatci.

12:00 - 12:45 - Přesun do Kulturního domu Moskva v Žatci Předměstí.

13:00 Slavnostní zahájení

- projevy - zdravotice hostů

- projev předs. SČVP J. Němcové

14:00 - Oběd

15:00 - Diskuse a volná zábava

17:00 - Ukončení a závěr

Upozornění: Zájemci o účast na akci nahlaste se telefonicky na čísle 415 710 734 v pondělí a ve středu od 10 do 12ti hodin nebo písemně na adresu: Okresní výbor ČSBS Žatec, ul. Lva Tolstého 969, 438 01 Žatec nejpозději do konce března.

Příspěvek na pohoštění ve výši 150 Kč na osobu zašlete na účet 24754268/0300, případně uhradíte v hotovosti při prezentaci.

Prosíme všechny vedoucí regionů, aby se ozvali, i když se uvedené akce nezúčastní. Příspěvek na pohoštění vyberte pokud možno hromadně.

Pro zájemce jsme zajistili i přístup do muzea v Podbořanech, kde je umístěna stálá výstava ze života Čechů na Volyni a to pouze v sobotu 14. 4. 2012 od 9 do 11 hod. Návštěvu muzea si můžete upřesnit na tel.: 415 214 111 p. Cyprián. *Zvou organizátoři a redakce*

Holoveň Česká na Volyni

Vzpomínky Bohumila Jančí

Jak jsme se učili tancovat

V zimě roku 1943 se parta kluků na popud dospělých jít na tancovačku a naučit se tancovat. Do kola jsme měli brát starší děvčata, která by nás v tanci vedla. Abychom si dodali odvahy, sešli jsme se u nás v kuchyni, každý s lahví samohonky. Bylo nás pět kamarádů. Když pití docházelo a kuráž se nedostavovala, ještě jsem nalil každému trochu chlebového kvasu. Slávek chalupníků byl nejsilnější a nejzkušenější, zvedl se ze židle a poznal, že má dost. Vyzval nás k odchodu do sálu. Při vstávání nepadaly jen židle. Uznali jsme,

že se v takovém stavu v sále nemůžeme ukázat. Jen Joza Vojtů do sálu došel, ale sestra ho hned odvedla domů. Se Slávkem jsme se vydali za děvčaty na dolejšek. Stále jsem padal do sněhu a Slávek mě zvedal. Příště jsme šli tancovat bez přípravy.

Incident

Zajímavý životní příběh zažil strýc Milek. Již před válkou docházel z Antonovky (30 km) k nám na Holoveň a druhý den pokračoval v cestě do okresního města Slavuta, aby si nechal ošetřit chrup a večer se zase vracel k nám. Další den ráno šel domů. Nás učil české písničky. Scházel se také s českými děvčaty. S nimi kamarádila ukrajinská dívka Věra Smolij, byla nejhezčí ze všech. Do ní se Milek zamiloval. Holoveň navštěvoval i za okupace. Při jedné z tanečních zábav seděli ukrajinští hoši na zábradlí můstku vedoucího nad příkopem před klubem. Když tudy Milek procházel, jeden z ukrajinských hochů mu nastavil nohu. Milek zakopl, ale neupadl a vzápětí vrazil zlomyslníkovi takovou ránu, že ten spadl do příkopu.

Když po večeri zábava pokračovala, Milek byl ve střehu, věděl, že se na něj připravili. Zdržoval se u jeviště a pozoroval hlavní vchod. Ve dveřích se objevil Němec Moric v doprovodu ukrajinských hochů, kteří na Milka ukazovali. Nemeškal a prchl přes jeviště zadním vchodem. Chvilí se schovával u nás na půdě a ještě za tmy odešel domů. Na Holoveň se pak bál chodit.

Brzy nato naším územím procházela partyzánská armáda generála Sidora Kovpaka. Mířila hluboko do týlu Němců, aby vyřadila z provozu naftové věže a zásobníky ropy v Haliči. Jako průzkumníky a předvoj používala místních chlapců. Vzali s sebou Milka i Frantíka. Konali dlouhé noční pochody a průzkumníci byli vždy první na ráně. Milkoví otekly nohy, byl přerázen k zásobování. O Frantíkovi se už nedozvěděl. Velké problémy byly s nasycením tak velkého počtu lidí. Když provedli destrukce na železnici a zásobnicích ropy, Němci se na ně připravili a obklíčili je. Velení partyzánů rozhodlo rozdělit armádu na malé skupiny s cílem probít se z obklíčení a na určeném místě se zase sejít. Mnoho lidí padlo do zajetí, Milek také. Byl určen na práci v západním Německu. Na statku vládla Němka jejíž synové byli na frontě. Milek ošetřoval dobytek na Antonovce, v kolchoze pásal a krmil telata a proto mohl práci zvládat ke spokojenosti šéfově.

Dočkal se osvobození Američany a vrátil se domů na Antonovku. Oženil se se Zdenou Halonkovou a reemigrovali s ostatními Čechy v roce 1947 do ČSR. Věra Smolij se vdala za Čecha který do Čech nepřesídlil. Milek až do důchodu pracoval jako inseminátor. Vyprávěl o své anabázi dětem a příbuzným, ale málokdo mu věřil. Když se po roce 1989 začalo volně cestovat do ciziny, navrhl rodině uskutečnit cestu autem do Německa, do místa kde za války pracoval. Když do cíle dorazili, uviděli hospodářské budovy přebudované na penzion. Milek se zeptal na Frau Elzu, ukázali na venkovní schodiště do poschodí. Po zazvonění vyšla Frau a zavolala: „Emil!“

V zimě 1942/43 v neděli, pozdě večer za svitu měsíce, se Němci vydali na inspekci vesnic. Právě jsem se vrátil domů. Než jsem ulehl, zaslechl jsem rolničky. Němci míjeli náš dům na dvojích saních-korbách. Směřovali k vesnici Vilka. Za chvíli se ozvala střelba ze samopalů. Ráno jsme se dozvěděli, že asi v půli cesty do Vilky se Němci potkali s partyzány. Byli mrtví, a to fašisté neodpouštěli. Čekalo se, co bude. A dočkali jsme se. Po několika týdnech byla Vilka obklíčena. Velitel komanda rozhodl, který dům bude zapálen. Obyvatele postříleli a majetek odvezli. V osudných chvílích někteří muži celý den pracovali v lese. A tak unikli smrti. Přezivší muži odešli k partyzánům a stali se mstiteli svých rodin. O osudu lidí za války často rozhodovala čirá náhoda. Kdyby se Němci někde zdrželi o čtvrt hodiny déle, střetnutí by se odehrálo v naší vsi se všemi důsledky pro obyvatele.

V roce 1943 se benderovci zaměřili na vypalování kolchozních budov. Vidali jsme po nocích ohnivou zář ničící blízké i vzdálenější vesnice v okolí, ušetřen však neměl být ani náš kolchoz. Do Holovně České se přihnalo několik desítek vozů, všechny byly naloženy lupem, hlavně vepří. Sebrali také koně. „Bojovníci“ za svobodnou Ukrajinu zapálili konírnu, ovčín a vepřín. V jedné polovině ovčína ovce uhořely protož nebyly vyhnány. Po zahradě u vepřína běhala jen selata. Ráno je vesničané pochytali aby je vykrmili.

pokračování příště

Naše webové stránky

Dovolujeme si opakovaně upozornit všechny naše členy na to, že internetové stránky Sdružení doznaly v poslední době výrazné změny. Nejen grafická úprava, ale i

jejich obsah se velice pozitivně změnil.

Na našich internetových stránkách, tedy www.scvp.eu můžete nyní najít nejen informace o historii Sdružení, ale i kontakty na regionální zástupce. Rovněž se můžete podívat i do všech vydaných čísel Zpravodajů a otevřeli jsme tam malou elektronickou knihovnu, kterou budeme také postupně rozšiřovat. Prostě se snažíme, abyste dostávali pokud možno komplexní informace o našem Sdružení.

Z toho důvodu očekáváme, že budou chodit i od vás ohlasy, ať už jsou pozitivní nebo i negativní. Hodláme dále vše řešit tak, aby celkový dojem z naší práce byl jen ten nejlepší.

K tomu musíme jen opakovat to, že je nutné na tento web vstupovat, naučit se s ním pracovat a třeba i pomocí mladších rodinných příslušníků reagovat na obsah těchto stránek. Zároveň zapojením mladších ročníků je tímto přitáhneme k většímu povědomí volyňské sounáležitosti.

Alena Pavlicová a Lubomír Sazeček

Mirotínské vzpomínky

Jiří Němeček, 3. pokračování

Uspořádá vnitřku kostela vypadalo takto: v přední části bylo pódium, uprostřed pódia, u samé stěny přední části, byla zhotovena ze dřeva vyvýšená kazatelna (asi 2,5 m vysoká), pod kazatelnou byl úložný prostor pro úklidové potřeby, zpěvníky, ozdoby na stromek a jiné potřeby. Vyvýšená kazatelna byla pro čtyři až pět sloužících. Nad kazatelnou byl biblický verš, který byl napsán v češtině, polštině a ruštině. Kazatelna se používala jen při slavnostech, při návštěvách z jiných sborů nebo ze zahraničí.

Druhá kazatelna byla umístěna uprostřed na vyvýšeném pódium. Celé pódium bylo uspořádáno tak, že v jeho levé části (z pohledu posluchače) byly lavice pro zpěváky, kde v předních lavicích seděly sestry (soprány a alty), hned za nimi bratři (tenory a basy).

Když zpěváci přicházeli do shromáždění, sedli si hned na svá místa, a při službě zpěvem povstali. Druhá strana pódia se využívala pro dechová orchestr, strunný orchestr, pro mládež a besídku, při slavnostech nebo při návštěvě zpěváků a hudebníků z jiných sborů. Svě místo na pódium mělo také harmonium. Takto upravené pódium sloužilo k rychlé a bezhlučné službě jednotlivých složek sboru nebo návštěv. Za takto upravené pódium by se nemuseli stydět ani dnešní architekti, přesto, že to navrhovali nestudovaní zemědělci. K vytápění sálu byla instalována dvoje kamna na dříví a torf (rašelina). Kamna byla umístěna ve středu sálu (na široké chodbě). Po skončení topného období byla kamna demontována a uskladněna. Při pokládce podlahy byla v levé části pódia, tam kde sedávali zpěváci, zazděna Bible Kralická. Nad vstupní místností byla galerie (kruchta).

Škola byla upravená z bývalé administrativní budovy po šlechtici Kolinkovi. Řemeslné a pomocné práce si bratři dělali sami, zvláště se na nich podílel bratr Josef Zajíček (mlynář) se svými radami a schopnostmi. O učitele se starali jen ti, kteří posílali své děti do školy. Podle týdenního rozpisu zabezpečovali učitelé stravu a otop. V začátcích děti učili ti schopnější, kteří se přistěhovali do Mirotína a měli určité vzdělání v Polsku (Zelov). Později přijížděli učitelé z Čech. Opravu a údržbu školy si obyvatelé prováděli sami, tak i stavbu požární zbrojnice i oplocení hřbitova. Hřbitov byl zřízen za kostelem, asi 200 m směrem k lesu. Náklady na veškeré stavby a účelová zařízení pro obec hradili všichni občané podle velikosti majetku, ať byli jakéhokoliv vyznání. To platilo až do roku 1947.

Od roku 1905 začal kazatel s bratřími misijně pracovat. Jezdili a evangelizovali v sousedních i vzdálených vesnicích, jak českých, tak i ukrajinských. Také přijížděli do Mirotína misionáři z Polska, Německa, USA i Čech. První neděli v září 1912 byl slavnostně otevřen kostel k bohoslužbám. Bohoslužby se konaly pravidelně v neděli dopoledne a odpoledne. Svůj čas měly i ostatní složky sboru

– besídka, mládež, hudba dechová i strunná, spolek mladíků. Modlitebna se používala i během týdne pro různé potřeby sboru, jako nacvičování pěveckého sboru, hudební kroužky, mládež a besídku. Sál kostela byl vybaven lavicemi asi pro 250 až 300 lidí. Každý, kdo přicházel do shromáždění, dřív než si sedl, v kleče se pomodlil. Tak to také bylo i při společných modlitbách. O otevření mirotínského kostela Bratrské jednoty baptistů se dozvěděly některé sbory baptistů v jiných zemích – v západní části Ukrajiny, v Polsku, v Čechách, v Německu, v Anglii a v USA. Byly konány různé sjezdy a kurzy kazatelů. První kurz kazatelů se konal krátce po otevření kostela v roce 1912. Za pražský sbor Vinohrady byl přítomen br. kazatel Josef (Józa) Novotný, za lodžský sbor (Polsko) br. kazatel Střelec, za kyjevský sbor (Ukrajina) br. kazatel Pravověrov, za mirotínský sbor br. kazatel Pavel Sláma a další kazatelé: br. Getse, br. Jakštejn a Kovalčuk.

pokračování v příštím čísle

Ze zdravotního koutku

Chceme tím pomoci našim seniorům s řešením jejich zdravotních problémů a využít tak některé vyzkoušené přírodní, většinou laciné a dostupné prostředky ke zlepšení zdraví.

Ovesné zrno

Podle následujícího receptu zpracovaný oves pomáhá při těchto potížích: Zlepšuje situaci u tlaku krve, odstraňuje únavu, normalizuje stolici a vyměšování moči, očisťuje ledviny a játra, a zlepšuje stav plic (pomáhá při astmatu), pomáhá při herpesu a u žen podstatně omezuje vypadávání vlasů, při pravidelném pití chrání před chřipkou a nachlazením. Není to žádný všelék, ale u mnoha pacientů pomohl odstranit neduhy nad kterými klasická medicína zlomila hůl.

Recept: Jeden litr ovesných zrn probereme od nečistot a namočíme do 4 litrů teplé vody na dobu 4 – 5 hodin. Potom 5 až 6 krát pořádně propláchneme v tekoucí vodě. Zrna vložíme do 6 ti litrů vařící vody a vaříme na co nejmírnějším ohni 3 až 3,5 hodiny (neměla by se úplně rozvařit). Přecedíme roztok a zrno pomeleme na masovém mlecím strojku (nesekat-rozmačkat) a vrátíme zpět do původního roztoku případně ho doplníme do původního množství vařící vodou (pokud se vypařila). Přecedíme a co nejvíce protlačíme lžící přes sítko. Hotový koncentrát rozlijeme do sklenic a dáme do lednice. (Ze zbytku rozemletých zrn se dají usmažit velmi chutné karbanátky, obalit vajíčkem a strouhankou).

Užíváme půl hodiny před jídlem 3x denně tak, že nalijeme půl sklenice koncentrátu a ten doplníme vařící vodou. První dávku ihned po probuzení. Oves dobře rozšiřuje cévy, očisťuje ledviny, žlučovody, játra a zředuje krev. Proto u každého kdo může mít ledvinové nebo žlučové kameny je nezbytné první týden začínat jen jednou sklenicí a postupně po týdnů dávku zvyšovat. Protože nemá vedlejší účinky je dobré pít tento nápoj trvale, zaručeně pomáhá a neškodí (jako např. léky). Hodně zdraví přeje *Miroslav Němec*

Najmanova rodina.

Moje maminka paní Sodomková Antonie pochází za svobodna z velké rodiny Najmanů. Narodila se v roce 1914 jako třetí dítě a vyrůstala mezi dalšími sedmi sourozenci od roku 1910 (bratr Joza, sestra Marie, bratr Antonín, sestra Emilie, sestra Anastazie, sestra Eleonora a poslední bratr Bohuslav v roce 1928) v malé vesnici Krasilno, asi 20 km od Lucka.

Dle vyprávění ještě žijících pamětníků pana Bohuše Najmana a pražské tety paní Peterkové (ta je stále členem našeho šumperského regionu) to byla pěkná vesnice s 56 usedlostmi českých a 2 statky Ukrajinců. Můj dědeček pan František Najman byl uznávaný hospodář, měl menší hospodářství se sedmi ha pole, pár statných koní, několik krav a ovcí s ostrým beranem. Moje babička paní Božena Najmanová, narozená v roce 1890, byla hodná rozumná žena, za

kteřou chodili lidé z vesnice o všelijaké rady a pomoci, (vždycky říkali Najmanka nám poradí). Babička byla osobnost, jež velmi dbala na smelování rodiny, aby panoval soulad a láska mezi sourozenci. Již za 1. světové války uměla číst a psát a vesničánům často psala a četla dopisy z vojny.

Najmanovi si nežili chudě, přesto maminka v týdně chodila sloužit k sedlákovi panu Synkovi do vedlejší vesnice České Noviny pomáhat s různou prací. V neděli, když ji sedlák pustil domů, tak radostně utíkala přes kopec (asi 2 km), aby si na chvíli odpočinula, užíla sourozenců a tepla domova. V naší vesnici byla řada řemeslníků, jako stolař, krejčí, švec, sedlář a obchod se smíšeným zbožím, jen ke kováři se jezdilo na Falkovčinu asi 1,5 km.

Pořádali se různé společenské a kulturní akce v místním sále, jež byl téměř uprostřed vsi. V sále měl byt pan Miller, který tam rovněž provozoval hospodu. Vedle zábavy a oslav (křtiny, svatby, masopust, posvícení) byla největší sláva na dožínky, kdy šel průvod vesnicí, vpředu se nesl věnec, který se předal nejbohatšímu sedlákovi, od něhož se očekávalo, že přispěje na odpolední zábavu sudem piva a pálenkou. Ke všem oslavám a zábavám hrála místní dechovka s kapelníkem panem Václavem Sodomkem (bratr mého táty), hrávalo se ochotnické divadlo za organizace pana učitele Václava Bubby. Pan Bublů učil v jedné místnosti u Liščínek několik tříd. V den zábavy zpravidla v sobotu nebo neděli se mládež (chasa) celý den slavnostně připravovala na ten zážitek, děvčata si natáčela vlasy na papírky a vybírali vhodné šaty, kluci si pomalinovali tuflé, vybírali nové škarpetky a také se uklízelo, případně se zametal i dvůr. Najmanův statek byl v polovině obce asi sto metrů pod sálem a byl takovým střediskem pro scházení mladých, kde si posedali na klády dřeva, povídali si, besedovali a zpívali.

Klidný a spokojený život vesnice přerušila 2. světová válka, období nejistoty a strachu, co bude následovat. Nejhorší pro rodinu Najmanovu bylo vypálení Českého Malína, kde zahynuli: moje teta Milka s manželem panem Josefem Minaříkem a dvě sestřenice Eliška a Vlasta. V onen osudný den 13. 7. 1943 pásla teta krávu na poli a když slyšela střelbu a viděla kouř nad vesnicí, tak spěchala domů, lidem, kterým se podařilo utéci ji varovali ať se nevrací, že Němci střílí lidi a vypalují domy, ona jen řekla: *“Musím, mám tam děti a muže.”*

Strýc Joza padl ve válce při Karpatsko-Dukelské operaci. Druhý strýc Tonda byl v polské armádě zajat a Němci zajatce posílali na nucené práce do Německa. Strýc byl poslán k sedlákovi Frechenovi do vesnice Auš v blízkosti Kolína nad Rýnem, Frechen si oblíbil strýce natolik, že po válce, aby jej nezastřelili Němci ho ani nenahlásil a nějaký čas jej ukrýval ve sklepení a na poli svého statku a jeho tři dcery se střídali v nošení potravin. Do Česka se strejda vrátil za pomoci Červeného kříže až v roce 1958.

Již v době začátku války si početnější rodiny, majíc strach o své děti kopalny schrony (bunkry) pro úschovu osob a potravin. Naše rodina si za pomoci zeťů vykopala za kravským chlévem velký schron asi 3x3 m, vybavený lavicemi stolem a malým topidlem. Vchod byl pod žlabem v kravském chlévě, krytý dřevěným poklopem a slámou. Chodba byla úzká, kopaná cikcak v délce asi tři metrů. Schron byl zvenku maskován kládami dřeva a hromadou větví. Pod větvemi byl východ. V únoru 1944, když Němci ustupovali přes naši vesnici byli jsme schovaní (6 osob dospělých, já a můj bratranec Rosťa). Děda s babičkou zůstali venku, že už jsou staří a také aby dům nezůstal prázdný. Můj táta byl s námi schovaný a asi za 4 hodiny řekl, že se půjde podívat, co se venku děje. Po chvíli se vrátil a povídá: *“Jsme asi prozrazení.”* Jak jsem odkryl poklop, tak mě asi uviděl Němec, který stál ve dveřích chléva se samopalem na prsou. Rodina byla zděšena, co se bude dít, jako šestiletého kluka mě maminka objala a začala plakat, byl ale klid. Němce víc asi zajímalo počet dobytka a pootvěřeného poklopu si nevšiml. Již brzy ráno ujel s koňmi do lesa Joza, aby je zachránil. V odpoledních

hodinách přišel děda, že Němci nikomu nic nedělají, jen berou koně a potraviny. Toho února byla velká obleva, cesta samé bláto, kolony vojáků šli za tankem ve vyjetých kolejích, které byly udusány, proto se koně hodili pro jízdu.

Příhoda, na kterou nikdy nezapomenu se stala na vánoce 1944, kdy táta dostal dovolenou, nebo jej pustil velitel na pár dní podívat se na právě narozenou dceru (sestra Lenka se narodila 2. listopadu 1944). Pozdě v noci někdo tluče na dveře (to jsme již měli svůj malý domek). Táta šel otevřít a ptal se kdo tam. Ohlásili se jménem Bandery, jako Banderovci. Maminku a mě postavili ke zdi a na tátu zařvali: *“Davaj šiněl a oděždu.”* Otec bez váhání přinesl vojenský plášť a českou uniformu, ještě jim maminka musela připravit nějaké potraviny s sebou, načež jsme si oddechli, že to dobře dopadlo.

Velká sláva zavládla vesnicí, když se po válce rozneslo, že se připravuje reemigrace Volyňských Čechů do původní vlasti Republiky československé. Přípravy začaly už dlouho před údajným odjezdem – co se může vzít s sebou. V dubnu 1947 jsme vyjeli z Lucka a do Šumperka jsme dorazili asi za 14 dní. Najmanova rodina dostala dva nákladní vagóny, jeden pro dobytek a zařízení, druhý pro ubytování. V Šumperku nás ubytovali provizorně do VDP skladu u nádraží. Táta na kole objížděl nabízené usedlosti v okolí. Až po dvou měsících se mamince zalíbilo malé hospodářství s 5 ha poli v Rapotíně. Byla ráda, že budeme pohromadě s Najmanovou rodinou a sourozenci. Její dvě sestry, jejíž manželé zůstali v republice, po válce získali usedlost a hospodu ve vedlejší obci Petrov nad Desnou. V Rapotíně jsme se dobře zabydleli, domek pomalu opravovali a modernizovali až do dnešních dnů.

V roce 1984 jsem se s tátou přihlásil k návštěvě Ukrajiny se zájezdem pořádaným Svazem protifašistických bojovníků Žatec. Jelo se vlakem, ze Lvova do Rovna nás vezl autobus. V Rovně jsme byli ubytováni v hotelu Mir. Po oficiálních oslavách a položení věnců v Českém Malíně jsme měli den volna pro návštěvu svých vesnic a příbuzných.

Táta s panem Stanislavem Holáskem, jeho manželkou (rodáci z Krasilna) a se mnou jsme taxíkem jeli do naší rodné vesnice. Po shlédnutí našeho domku (již byl prázdný, propadlá střecha) táta jen zalomil rukama, co zbylo z domu, který sám postavil. Po prohlídce vesnice jsme zajeli navštívit našeho vzdáleného příbuzného pana Kumankého, který měl dům na samotě, asi 400 m pod lesem. Taxikář zastavil před bránou oploceného dvora, kde pobíhalo hejno různé drůbeže. Táta vstoupil do gánku (veranda), pozdravil, ale nikdo neodpovídal. Vzal za kliku, dveře byly odemčené a opět hlasitěji pozdravil, znovu nikdo. Po otevření dveří do ložnice se představil jménem a najednou se pozvedla peřina a vykoukla paní Kumanská s šátkem na hlavě a vyskočila z postele oblečená a říká: *„Když jsem uviděla velkou volhu, tak jsem dostala strach, že jde ke mě kontrola.“* V té době byla nemocná.

Po uvítání nás usadila venku u stolu ihned usmažila vejce se škvarkama a nabídla pohoštění se samohonkou. Když přijel manžel z práce, tak se povídalo a vzpomínalo až do večera. Vše jsem fotografoval, aby se doma rodina mohla přenést zpět do naší rodné víscky. V dnešní době, kdy je svět plný zloby, nenávisti a terorismu, kdy si lidé neváží života, kdy i v rodinách dochází k násilí jsem chtěl poukázat článkem na krásný vztah naší velké rodiny Najmanů, kde se dobro a láska přenesla z doby našich předků na děti, vnuky a pravnučky až do dnešní doby, kdy si vzájemně pomáháme, scházíme se při různých svátečních příležitostech. Pevně věřím, že i naše děti a vnuci budou v této krásné tradici pokračovat.

Tento odstavec chci věnovat naší tetě, paní Anastázii Peterkové žijící u syna v Praze.

Milá tetě, k Vaším krásným květnovým narozeninám 90-ti let přeji já i celá naše rodina z Moravy vše nejlepší, pevné zdraví, štěstí a božího požehnání. Zvlášť pozdravuje a přeje pěknou pohodu bratr Bohouš Najman. V Šumperku dne 22. 3. 2012 Jaroslav Sodomek

Naši jubilanti

Region Cheb:

duben: 82 let Emilie Rampasová, Sofievka, nyní v Chebu.

květen: 75 let Věra Ketnerová, Hlinsk, nyní Aš, 82 let Vladimír Zýval, Volkov, nyní Nový Kostel, 83 let František Tochor, Volkov, nyní Cheb Podhrad, 89 let Anna Holoubíčková, Sofievka, nyní Kaceřov, **červen:** 88 let Evženie Floriánová, Sofievka, nyní Střížov.

Šťěstí, zdraví a životní pohodu do mnoha dalších let přejí jménem krajanů

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Region Karlovy Vary:

duben: 87 let oslaví Josefa Oulovská, Dubno, bytem Karlovy Vary

květen: 87 let oslaví Anna Čechurová, Malinovka, bytem Teplička; 85 let Vojtěch Zábrodský, Čudnov, bytem Karlovy Vary; 84 let Vlasta Tušakovská, Dědova Hora, bytem Karlovy Vary; 81 let J. Koníček, Malá Zubovština, bytem Chodov; 75 let Věra Sekulová, Mežilesky, nyní Česká Lípa. Mnoho zdraví do dalších let přeje za region

Helena Horáková

Region Litoměřice:

duben: 60 let ing. Antonín Kučera z Litoměřic; 70 let Daniela Zelenková, Boratín, bytem Litoměřice; 80 let Olga Peřinová, Kruky-Nová Nikolajovka, bytem Ústí n.L.; 80 let ing. Josef Vlk, Boratín, bytem Ústí n. L.; 81 let Blažena Vinšová, Stromovka u Lucka, bytem Polepy; 83 let Jiří Pancíř, Rohožno, bytem Lovosice; 84 let Libuše Hývlová, Mirohošť, bytem Litoměřice; 87 let Josef Chaloupka, Horní Sloupnice, bytem Ústí n.L.; 87 let Jaroslav Peterka, Koryta, bytem Roudnice n.L.

květen: 75 let Dobromila Gryndlerová, Lipiny, bytem Litoměřice; 81 let Miloslava Papíková, Kupičov, bytem Chotiněves; 83 let Nina Bilijenkova, Mirohošť, bytem Hoštka-Kochovice; 83 let Olga Vašíčková, Mirohošť, bytem Liběšice; 83 let Josef Sazeček, Mirostín, bytem Chotiněves; 84 let Anna Kudibalová, Malý Špakov, bytem Třebívlice; 85 let Jiřina Kolocová, Český Újezdec, bytem Okna; 85 let Antonie Masopustová, Zdobunov, bytem Litoměřice; 86 let Emilie Nováková, Zavidov, bytem Nučnice-Křešice. Za region

Daniela Zelenková

Region Moravskoslezský:

květen: 83 let se dožívá Emilie Ševčíková, Mstěšín, bytem Karlovy Vary; 83 let Emil Zajíček, Špakov Malý, bytem DPS Polanka nad Odrou; 82 let Helena Januschová, Krupá-Hranice, bytem Studánka; 75 let Leonida Dolečková, Malovaná, bytem Nový Jičín. Za region

Dr. Vladimír Samec předs. a Marie Seitlová taj.

Region Moravský Krumlov: V dubnu se dožívá 81 let Václav Kačírek z Vilhemovky, nyní Branišovice.

Za region *Stanislava Kounková*

Region Vyškov: Dne 14. 4. 2012 oslaví 82 let Helena Vlachová -Kopča, bytem Kučerov. Za region *Václav Černý*

Region Žatec: Dne 23. února oslavili Miluška a Josef Junkovi krásné výročí 60 let společného života, k čemuž jim přejeme vše nejlepší do příštích let. Hlavně hodně štěstí a spokojenosti, za výbor i region přeje

Kamila Ondrová

květen: 65 let oslaví Olga Nepivodová, Žatec, pův. Žatec; 80 let Emilie Nestarcová, Sofievka, nyní Podbořany; 80 let Marie Sikolová, Pokosy, nyní Louny; 80 let Emanuel Rampas, Ivanovka, nyní Žatec; 81 let Jaroslav Žitný, Kupičov, nyní Podbořany; 82 let Ludmila Vávrová, Novo-Račín, nyní Nepomyšl; 86 let Alexandra Cimerová, Sofievka, nyní Postoloprty; 90 let první redaktor Zpra-

vodaje Rostislav Hlaváček, Ulbárov, nyní Podbořany; 90 let Emilie Vránová-Chmelíková, Novokrajev, Černošice u Prahy; 91 let Libuše Bryndová, Hrušvice, nyní Třeskonice; 95 let Konstantin Mokřý, Hájký, nyní Strojetic; 96 let Ludmila Zajíčková, Novokrajev, nyní Klášterec.

Všem mnoho zdravíčka do příštích let přeje *Kamila Ondrová*
Všem blahopřejeme též, redakce

Naše řady opustili

Region Broumov: S bolestí Vám oznamuji, že nám 30. 12. 2011 zemřela naše maminka Marie Jaklová, rozená Hryzbilová ze Zboží u Dvora Králové n/L narozená v Moldavě na Volyni. *Jakl Josef - syn*

Dne 14. 3. 2012 zemřel v pozeňnaném věku 93 let náš člen Josef Ledvina z Terešova. Nyní žil v Martinkovicích u Broumova. Josef Ledvina byl příslušníkem 1. čs. armádního sboru v SSSR. Dovolte mi milí čtenáři napsat o tomto skromném člověku alespoň pár řádků.

Při Malínské tragédii přišel o 42 příbuzných. V Dukelském průsmyku mu padl jediný bratr. On sám byl dvakrát raněn. Naposledy 7. května 1945. Prodělal těžké operace. Domů na Volyň se vrátil až koncem listopadu 1945. Josefu Ledvinovi byl udělen Čsl. válečný kříž 1939, Čsl. medaile Za chrabrost, a další čtyři vysoká vyznamenání. Pepičku, byl jsi náš vzor. Nikdy na Tebe nezapomeneme.

Alexandr Stejskal

Region Chomutov: Ve věku nedožitých 83 let zemřela členka regionu Libuše Bachová z Hrušvic, bytem v Chomutově. Upřímnou soustrast rodině za region vyjadřují *Jiřina Kačerová a Josef Roller*

Všem rodinám upřímnou soustrast

Příspěvky na tiskový fond

Region Brno: Eleonora Loskotová, Židlochovice 100 Kč; Milada Krajzlová Brno, 300 Kč; Miloslava Keprtová, Brno 100 Kč.

Region Domažlice: Josef Bureš, Horšovský Týn 500 Kč.

Region Praha: Klauzie Hrušková, Beroun 200 Kč; Vlasta Vránová, Mimoň 200 Kč. Region Praha-zahranicí zaslali členský příspěvek+ příspěvek na tisk Jarmila Štastná, Berlín 1.000 Kč; Ludmila Raicin, Berlín a Jiří Raicin, USA 1.500 Kč.

Region Mar. Lázně: Lidie Antonjuková, Lázně Kynžvart 200 Kč.

Region Moravskoslezský: Olga Čvančarová, Sudice 200 Kč.

Region Moravský Krumlov: Zdena Dufková, Loděnice 100 Kč; Vlasta Poláková, Loděnice 200 Kč; MUDr. Josef Hrabovský, Pohořelice 200 Kč; Jaroslav Hrubý, Pohořelice 200 Kč; Miroslav Vaněk, Pohořelice 100 Kč; Josef Běhavý, Loděnice 50 Kč.

Region Šumperk: Slavěna Eliášová, Šumperk 200 Kč; Vlastimil Suva, Šumperk 300 Kč; Václav Fric, Vikýřovice 200 Kč.

Region Žatec: Jaroslav Semera, Staré Město 100 Kč; Olga Berková, Žatec 200 Kč; Marie Medunová, Podbořany 200 Kč; Jaroslav Šulc, Podbořany 200 Kč; Marie Binová, Podbořany 200 Kč; Emilie Vránová, Černošice 200 Kč; Helena Mlejnková, Liběšice 200 Kč; Vladimír Valenta, Podbořany 100 Kč; Antonín Lněniček, Nepomyšl 100 Kč.
Za vaši přízeň děkujeme

Oprava: V č. 3, v regionu Žatec chybně Helena Srbecká má být správně Helena Polcarová, Lipno 200 Kč; uvedeno u jublantky Olgy Zahradníkové z Omelánštiny, správně má být z Hrabiny.

Důležité upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha Číslo konta: 000000-1937591369/0800, Čs.spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil: 728 351 726. Prosíme, abyste nás neupomínali o zveřejnění dárců a darů, zveřejňujeme je automaticky po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a veškeré dotazy zasílejte na adresu hospodářky. Děkujeme!

Tiráž: Vydává „Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel“ pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Lubomír Sazeček. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do konce každého měsíce na adr.: Lubomír Sazeček, Stamicova 288/3, 623 00 Brno, nebo e-mailovou adresu: sazecek@email.cz, tel.: vodafone:776 310 958,02:723 520 715. Podávání zásilek povoleno Česká pošta, a.s. odštěpný závodem Praha č.j. nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Stránky sdružení vlastníků pozemků: www.vpnvosv.cz, Stránky SČVP: www.scvp.eu, **Toto číslo vyšlo 3. 4. 2012**